

Warszawa, 2 września 2021 roku

Pan Jacek Ozdoba

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Klimatu i Środowiska

Uwagi do projektu z dnia 2 sierpnia 2021 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw.

Szanowny Panie Ministrze,

Działając w imieniu Rekopol Organizacji Odzysku Opakowań S.A. przekazujemy naszą opinię do projektu z dnia 2 sierpnia 2021 r. ustawy o zmianie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (dalej ustawa opakowaniowa).

1. Uwagi ogólne

Na samym początku chcielibyśmy zawrzeć uwagę dotyczącą wprowadzania przez polskiego ustawodawcę środków służących implementacji do polskich przepisów zasad rozszerzonej odpowiedzialności producenta (dalej ROP) w tym wymagań minimalnych dla systemów ROP, o których mowa w przepisach Dyrektywy parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów.

Główne przepisy dotyczące zasad rozszerzonej odpowiedzialności producenta mają być wprowadzone do ustawy o odpadach, co wynika z treści projektu zmian do ustawy o odpadach z dnia 13 października 2020 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (UC43). Nie można analizować projektu zmian w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (dalej ustawa opakowaniowa) w oderwaniu od planowanych zmian w ustawie o odpadach. Przepisy ustawy o odpadach (*lex generalis*) wraz z przepisami ustaw szczegółowych (*lex specialis*), w tym ustawy opakowaniowej,

będą stanowiły zespół środków służących wdrożeniu zasad rozszerzonej odpowiedzialności producenta i razem tworzyć nowy system ROP w Polsce.

Tylko równoległe prowadzenie procedury legislacyjnej w/w ustaw zapewni poprawność legislacyjną projektowanych zmian, a zatem skuteczność przepisów prawnych wdrażających zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta i realizację celów unijnych wynikających z gospodarki w obiegu zamkniętym.

Drugą uwagą o charakterze ogólnym jest konstrukcja projektu ustawy z odwołaniem do aktów niższego rzędu czyli rozporządzeń a nawet obwieszczeń bez jednoczesnego dołączenia proponowanej treści tych regulacji. W całej treści projektu można znaleźć odniesienia do 7 rozporządzeń (w tym 1 obwieszczenia), których treść ze względu na potencjalny obszar regulacji (finanse) ma znaczący wpływ na przyszłe funkcjonowanie podmiotów na rynku.

2. Wkład finansowy Wprowadzających a realizacja obowiązków recyklingu

Projekt nowelizacji Ustawy opakowaniowej wprowadził nowy sposób rozliczania obowiązków recyklingu odpadów opakowaniowych – oddzielnie dla odpadów z gospodarstw domowych i oddzielnie dla odpadów pozostałych. Co do zasady wnoszony wkład finansowy powinien pozwolić na zrealizowanie tych celów – w przypadku braku realizacji ustawodawca pozostawił sankcję w postaci opłaty produktowej

Zgodnie z projektowanymi przepisami producenci wprowadzający produkty w opakowaniach mają wносить wkład finansowy w ramach ROP – poprzez uiszczanie opłat na rzecz organizacji odpowiedzialności producentów i opłaty opakowaniowej. Opłata opakowaniowa jest nowym rozwiązaniem zastosowanym przez Ustawodawcę płaconym przez Wprowadzających za każdy kg wprowadzonych na rynek opakowań z gospodarstw domowych. Uiszczona opłata będzie wykorzystana do rozliczenia realizacji ciężącego obowiązku recyklingu ale nie będzie gwarantowała tej realizacji w 100%.

Jak wynika z wymagań minimalnych dla systemów ROP określonych w art. 8a Dyrektywy odpadowej, opłaty wnoszone przez Wprowadzających powinny być tak skalkulowane, żeby pokrywały koszt selektywnej zbiórki odpadów, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z wprowadzanych przez producenta produktów. Ponadto wysokość wkładów finansowych producenta powinna być tak ustalona by nie przekraczała kosztów niezbędnych do świadczenia usług gospodarowania odpadami w sposób efektywny kosztowo. Koszty te powinny być ustalane w sposób przejrzysty między zainteresowanymi podmiotami. Projektowana ustawa nie wprowadza takich mechanizmów

Istotnym jest także aby opłaty były powiązane z faktycznymi kosztami zagospodarowania powstałych z opakowań odpadów. Zaproponowana konstrukcja opłaty opakowaniowej takiego powiązania nie przewiduje co pozostaje w sprzeczności z definicją rozszerzonej odpowiedzialności producenta zawartą w pkt 14 preambuły do Dyrektywy odpadowej. Z definicji tej wynika, że system rozszerzonej odpowiedzialności producenta oznacza zestaw środków podjętych przez państwo członkowskie w celu zapewnienia, aby producenci produktów ponosili odpowiedzialność finansową lub finansową i organizacyjną na etapie cyklu życia produktu, gdy staje się on odpadem. Zgodnie z art. 8a ust. 4 Dyrektywy odpadowej przyjęte przez państwa członkowskie środki mają na celu zapewnienie by wkłady finansowe płacone przez producenta produktu służyły wypełnianiu jego obowiązków wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności, a nie obowiązków producentów jakiś innych produktów. Oznacza to przypisanie odpowiedzialności finansowej lub finansowej i organizacyjnej za produkt wprowadzony na rynek przez tego producenta, a nie za jakiegokolwiek produkty. Wprowadzenie minimalnych wymagań dla systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ma na celu poprawę zarządzania i przejrzystość systemu oraz ograniczenie możliwości powstawania konfliktów interesów między jego uczestnikami. Brak powiązania opłaty opakowaniowej z kosztami związanymi z zebraniem i zagospodarowaniem odpadów opakowaniowych nie zapewni przejrzystości i efektywności systemu.

Brak ścisłego i przejrzystego powiązania wysokości opłaty opakowaniowej z kosztami netto gospodarki odpadami opakowaniowymi powoduje, iż przedsiębiorca będzie pokrywał koszty szeregu różnych działań z czego część z nich nie będzie powiązana z systemem gospodarki tymi odpadami. Uzasadniona jest zatem teza, iż taka forma obciążenia przedsiębiorców nie stanowi realizacji „odpowiedzialności finansowej” dalece wykraczającego poza wartość kosztu netto odnośnie gospodarki odpadami opakowaniowymi.

W przyjętym w projekcie rozwiązaniu, stawki opłaty opakowaniowej jak i stawki minimalnego wynagrodzenia organizacji odpowiedzialności producentów ma ustalać Minister ds. klimatu w pierwszym przypadku w rozporządzeniu wykonawczym, a w drugim poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej kierując się możliwością recyklingu odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań przeznaczonych dla gospodarstw domowych, kosztami zagospodarowania odpadów opakowaniowych oraz ograniczeniem nadmiernego pakowania. W minimalnym wynagrodzeniu dla organizacji odpowiedzialności producentów Minister ds. Klimatu uwzględni z kolei rodzaj opakowania, koszty gospodarowania odpadami opakowaniowymi, w tym koszty zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych, średnie koszty administracyjne prowadzenia działalności przez organizację odpowiedzialności producentów. Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązanie jest uszczegółowieniem ogólnych reguł wskazanych w art. 22 projektu zmiany ustawy o odpadach (UC43 ostatnia wersja z dnia 7 lipca 2021 r.). Art. 22 ust. 2 projektu ustawy o odpadach stanowi, że do kosztów gospodarowania odpadami ponoszonych przez wprowadzający produkt do obrotu zalicza się następujące koszty:

1) selektywnego zbierania odpadów powstałych z produktów, a następnie ich transportu i przetwarzania oraz koszty niezbędne do realizacji innych celów i zadań,

pomniejszone o przychody z ponownego użycia, ze sprzedaży materiałów pochodzących z przetwarzania tych odpadów i z nieodebranej kaucji;

2) informowania posiadaczy odpadów powstałych z produktów o środkach służących zapobieganiu powstawaniu odpadów, zakładach zajmujących się ponownym użyciem i przygotowaniem do ponownego użycia, systemach zbierania odpadów oraz o zapobieganiu zaśmiecaniu;

3) gromadzenia danych i sprawozdawczości dotyczących produktów wprowadzanych do obrotu oraz zbierania i przetwarzania odpadów powstałych z produktów.

W ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi powinno znaleźć się odesłanie do ogólnych reguł ustalania kosztu zagospodarowania odpadów określonych w art. 22 projektu zmiany ustawy o odpadach. Poza tym przeniesienie określania stawek opłaty opakowaniowej do rozporządzenia wykonawczego, którego projektu nie ma, nie przedstawia pełnego obrazu projektowanego systemu i nie pozwala na pełną ocenę skutków regulacji dla producentów jak i organizacji odpowiedzialności producentów jak to zostało opisane na wstępie.

Opłata opakowaniowa będzie stanowić koszt Wprowadzających z tytułu realizacji obowiązku recyklingu za wprowadzanie produktów w opakowaniach do gospodarstw domowych, które są zbierane i przekazywane do recyklingu w systemie gminnym. Z tytułu tej opłaty reprezentujące Wprowadzających organizacje odpowiedzialności producenta otrzymają nieodpłatnie od Dyrektora IOŚ-PIB pulę DPR odpowiadającą określonym ilościom odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi. Ilość ta może być równa lub większa niż skumulowany obowiązek recyklingu organizacji odpowiedzialności producenta ale może być też mniejsza. Pozostawiona opcja uzupełnienia braków – zbiórka i recykling odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych z nieruchomości niezamieszkałych może być z dużym prawdopodobieństwem opcją iluzoryczną.

Art. 6c ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, daje radzie gminy możliwość, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne. Przystąpienie właściciela takiej nieruchomości do systemu zorganizowanego przez gminę jest dobrowolne i następuje na podstawie zgody właściciela nieruchomości wyrażonej w formie pisemnej. Uchwała rady gminy, o której mowa powyżej, może dotyczyć wszystkich właścicieli nieruchomości lub właścicieli określonych nieruchomości, w szczególności nieruchomości, na których jest prowadzony określony rodzaj działalności. Uchwalona dnia 8 lipca 2021 r. nowelizacja ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, wyłącza natomiast dobrowolność przystąpienia do systemu gminnego przez właścicieli nieruchomości niezamieszkałych (w art. 6c ucp został wykreślony ust. 2c) na rzecz automatycznego włączenia właścicieli nieruchomości niezamieszkałych do systemu gminnego w sytuacji objęcia nieruchomości niezamieszkałych systemem gminnym na mocy uchwały rady gminy, dając im możliwość wyłączenia się z systemu gminnego na mocy pisemnego oświadczenia. Właściciel nieruchomości niezamieszkałej ma na to 60 dni od daty ogłoszenia takiej uchwały. Przyjęte w ustawie czystościowej rozwiązanie może skutkować tym, że duża część nieruchomości niezamieszkałych w danej gminie zostanie objęta systemem gminnym, co

oznacza w praktyce niemożność realizacji poziomów recyklingu przez organizację odpowiedzialności producentów tym strumieniem, lub możliwość ta będzie ograniczona. W konsekwencji ryzyko zapłaty przez przedsiębiorców opłaty produktowej staje się realne.

Iluzoryczność możliwości uzupełnienia potencjalnych braków w zakresie recyklingu GD wynika także z danych statystycznych publikowanych przez GUS za lata 2018 – 2020, z których wynika, iż ponad 90% odpadów surowcowych zbieranych w systemach komunalnych pozyskiwanych jest bezpośrednio z nieruchomości zamieszkałych. Łączny tonaż odpadów PMTS z nieruchomości niezamieszkałych to około 150 tys ton co stanowi marginalną ilość w stosunku do odpadów generowanych w tych pierwszych.

Należy również nadmienić, iż włączanie tego strumienia przez organizację odpowiedzialności przemysłu do ich strumienia realizacji obowiązków, bez wprowadzenia nowych obostrzeń może zaskutkować powstaniem szarej strefy. W przypadku odpadów opakowaniowych powstających w tych miejscach nie został bowiem wprowadzony system raportowania umożliwiający precyzyjne śledzenie odpadów w przypadku gdy odbiór z tych miejsc będzie poza systemem zarządzanym przez gminę. Ryzyko powstawania „wirtualnych” odpadów w nieruchomościach niezamieszkałych jest realne

Podsumowując należy stwierdzić, iż zaproponowany mechanizm odcinający Wprowadzających i reprezentujących ich organizacji odpowiedzialności producenta od relacji z samorządami odpowiedzialnymi za gospodarkę odpadami i jakiegokolwiek wpływu na wyniki ilościowe i jakościowe systemu gospodarowania odpadami opakowaniowymi przy jednoczesnym wnoszeniu opłaty za każdy kg opakowania wprowadzonego na rynek stwarza bezpośrednio ryzyko niezrealizowania podstawowego celu dla systemu ROP jakim jest realizacja poziomów recyklingu przez wprowadzających a co za tym idzie i przez Polskę. Stanowi to fundamentalną niezgodność z ideą ROP gdzie odpowiedzialność Wprowadzających nie jest wprowadzana dla samej odpowiedzialności ale jest nakierowana na realizację celów środowiskowych, za którą to realizację odpowiadają.

3. Przeznaczenie środków z wkładu finansowego wprowadzających na system gospodarki odpadami komunalnymi

Jak wynika z projektu zmian, NFOŚiGW będzie się zajmował redystrybucją środków pochodzących z opłaty opakowaniowej wnoszonej przez wprowadzających produkty w opakowaniach przeznaczonych dla gospodarstw domowych, z wyłączeniem wprowadzających wykonujących obowiązki gospodarowania odpadami opakowaniowymi samodzielnie.

Projektowany art. 401e ust. 3 prawa ochrony środowiska wskazuje w jaki sposób środki te są rozdysponowywane, 80% na wyodrębnione rachunki gmin albo związków międzygminnych, 2% na wyodrębniony rachunek IOŚ-PIB na sfinansowanie powierzonych mu zadań, 18% na wyodrębniony rachunek Funduszu. 80% jest przekazywane gminom proporcjonalnie do masy odpadów komunalnych przygotowanych do ponownego użycia i recyklingu na terenie danej gminy wskazanych w sprawozdaniach, o których mowa w art.9q ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, składanych w roku poprzednim i liczby mieszkańców danej gminy. Przy podziale środków uwzględnia się ogólne wskaźniki dotyczące wskaźnika ludności i wskaźnika odpadów komunalnych przygotowanych do ponownego użycia i recyklingu na terenie danej gminy. Ustawodawca nie wskazuje jednak, że chodzi o wskaźniki odnoszące się do odpadów opakowaniowych pochodzących ze strumienia odpadów komunalnych. Poza tym projekt nie zawiera „algorytmu” według którego będą przyznawane poszczególnym gminom środki z opłaty opakowaniowej. Co istotne zawarta w art. 2 projektu propozycja zmiany art. 6k ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wskazuje, że przekazywane gminom środki pochodzące z opłaty opakowaniowej będą miały być uwzględnione przy kalkulowaniu stawki opłat dla mieszkańców, w szczególności w stopniu w jakim pokrywają koszty odbierania, transportu i zbierania odpadów komunalnych, a nie odpadów opakowaniowych pochodzących ze strumienia odpadów komunalnych. Zaproponowane rozwiązanie będzie motywowało gminy tylko w ograniczonym stopniu do inwestowania w selektywną zbiórkę i zagospodarowanie odpadów opakowaniowych i poszukiwania wzrostu efektywności jakościowej i ilościowej pozyskiwanych odpadów opakowaniowych. Wiele gmin może skoncentrować się natomiast na zbiórce i przetwarzaniu innych frakcji umożliwiających gminie osiągnięcie nałożonych na nie poziomów ponownego użycia i recyklingu np. frakcji bio.

Zmiana Art. 6k ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości skutkować będzie obniżeniem opłat za gospodarkę odpadami komunalnymi dla mieszkańców co nie jest celem opłat ponoszonych przez wprowadzających w ramach ROP odnośnie opakowań. Może być to przyszłościowy efekt wzrostu efektywności ekonomicznej całego systemu gospodarki odpadami komunalnymi poprzez zwiększenie ilości odpadów opakowaniowych przetwarzanych jak również ich jakości czyli wartości rynkowej. Takie doświadczenia są obserwowane w wielu krajach UE ale po wielu latach od wprowadzenia systemu ROP w opakowaniach.

Rozliczenie środków przekazanych gminie następować będzie po dwóch latach od złożenia przez marszałków województwa sprawozdań, o których mowa w art. 9s ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ustawodawca nie wskazuje czy sprawozdania te będą zawierały dane dotyczące masy odpadów opakowaniowych, tak by móc zweryfikować, czy gmina wydała środki pochodzące z opłaty opakowaniowej na zagospodarowanie odpadów opakowaniowych. Zgodnie z projektowanymi przepisami środki otrzymane z opłat opakowaniowych gmina wydatkuje na pokrycie kosztów odbierania, transportu i zbierania odpadów komunalnych, o których mowa w art. 6r ust. 2 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, czyli odpady komunalne w ogólności, a nie odpady opakowaniowe - art. 401e ust. 12 projektu ustawy. Wprowadzenie takiej formy redystrybucji środków z ROP w ramach opakowań nie wpłynie lub wpłynie

w marginalny sposób na zwiększanie efektywności systemu gospodarki opakowaniami z gospodarstw domowych w tym ich recyklingu.

4. Regulacja działalności organizacji odpowiedzialności producenta

Zgodnie z art. 22 Konstytucji, ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Wolność działalności gospodarczej polega na podejmowaniu i prowadzeniu działalności w celu osiągnięcia zysku (TK –K 22/09). Działalność organizacji odzysku jest działalnością gospodarczą i jako taka ma na celu generowanie zysku. Żaden przepis ustawy opakowaniowej nie wskazuje, że organizacje odzysku opakowań mają działać „non profit” a więc ten obszar działalności nie może być ograniczany. Wprowadzenie w projekcie ustawy obowiązku przekazywania 10% wygenerowanego przez organizację zysku na rachunek NFOŚiGW stanowi ograniczenie swobody działalności gospodarczej, która może nastąpić tylko z uwagi na ważny interes publiczny. Zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Zgodność z Konstytucją ograniczania wolności działalności gospodarczej w każdym przypadku wymaga, by ograniczanie takie nie naruszało istoty wolności działalności gospodarczej oraz by było zgodne z trzema zasadami składowymi zasady proporcjonalności. Ingerencja ustawodawcy w swobodę działalności gospodarczej organizacji odpowiedzialności producentów jest nadmierna i narusza zasadę proporcjonalności szczególnie w przypadku gdy organizacje te nie mają wpływu na gospodarowanie odpadami opakowaniowymi pochodzącymi z gospodarstw domowych a więc nie można stwierdzić, iż realizują one ważny interes związany z np. ochroną środowiska.

Narzucenie organizacji odpowiedzialności producentów obowiązku wydatkowania 95% środków pochodzących z wynagrodzeń, o których mowa w art. 17 ust. 7 projektu ustawy, czyli z wynagrodzenia uiszczanego przez producenta, na działania związane z gospodarowaniem odpadami skutkuje tym, że organizacja odpowiedzialności producentów będzie musiała utrzymać się z pozostałych 5% przychodów z działalności bezpośrednio. Z projektowanych przepisów nie wynika jakie koszty będą pokrywane z określonych 95%. Sposób określania struktury kosztów powinien wynikać z zasad wolnego rynku, które z całą pewnością, w przypadku funkcjonowania transparentnych i precyzyjnych standardów funkcjonowania gwarantują efektywność ekonomiczną danej branży gospodarki. Wykorzystany w OSR przykład z Republiki Czeskiej odnośnie potencjalnej wartości wynagrodzenia dla organizacji odpowiedzialności producenta oparto na błędnych założeniach odnośnie struktury opakowań wprowadzonych na rynek (pozostawienie znacznych wolumenów opakowań ze szkła w obszarze opakowań pozostałych) jak również wykorzystanych stawek potencjalnego wynagrodzenia w obszarze opakowań pozostałych (wykorzystano czeską stawkę za gospodarstwa domowe a nie za opakowania z przemysłu i handlu) co w efekcie zaskutkowało wysoką kwotą potencjalnego wynagrodzenia (około 660 mln PLN). Co do zasady koszty zebrania i zagospodarowania odpadów opakowaniowych pochodzących z przemysłu oraz handlu są niższe lub na poziomie przychodów ze sprzedaży surowca, co oznacza, że działalność ta

generuje znacząco niższy koszt netto w stosunku do zagospodarowania odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych. Z tego też powodu regulowanie struktury kosztów organizacji odpowiedzialności producentów nie powinno mieć miejsca, jako że zostały pozbawione możliwości uczestniczenia w strumieniu finansowym dotyczącym pokrywania kosztów zagospodarowania odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych.

Dodatkowo należy nadmienić, iż w strukturze kosztów – według dzisiejszych standardów rachunkowości organizacji odzysku opakowań – powinny znaleźć się koszty związane z realizacją przejętego obowiązku w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W proponowanych realiach biznesowych wartość tych nakładów liczona od 2% netto wydatków na opakowania wprowadzających może skutkować znacznymi kosztami do poniesienia. Ustawodawca nie rozwinął kwestii rozliczenia tych kosztów w proponowanym układzie rachunku zysków i strat organizacji odpowiedzialności producentów.

Kwestia edukacji mieszkańców w projekcie ustawy zmieniającej nie doczekała się także właściwego rozwinięcia od strony przedmiotowej. Należy podkreślić, iż ten aspekt ROP jest jednym z fundamentów zmierzających do realizacji wysokich poziomów recyklingu natomiast projekt ustawy odnosi się jedynie do poziomu partycypacji finansowej Wprowadzających (wspomniane powyżej 2% od wartości netto opakowań wprowadzonych) a w żaden sposób nie odnosi się do sposobu wydatkowania tych pieniędzy a co za tym idzie nie wprowadza zasad wymuszających efektywne i dobrze nadzorowane wydatkowanie tego strumienia. W tym względzie uważamy, iż ten obszar również wymaga modyfikacji i rozbudowania co do mechanizmu określania obciążeń dla Wprowadzających i co do sposobu wydatkowania tych środków

W naszej ocenie implementacja ROP zgodnie z opiniowanym projektem nie przyczyni się do zwiększenia efektywności zbiórki selektywnej od strony ilościowej i jakościowej a co za tym idzie do realizacji poziomów recyklingu odnośnie odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych. Zwiększanie właśnie tej efektywności jest kluczem do realizacji celów śrowowiskowych w tym poziomów recyklingu. Realizacja tych poziomów nie jest zależna jedynie od mocy recyklingowych zainstalowanych w Polsce lub zagranicą i nie zależy jedynie od finansowego wsparcia branży recyklingowej. Z całą pewnością bez zakładów recyklingu idea Gospodarki w Obiegu Zamkniętym nie jest możliwa do realizacji ale to efektywność poziomu zbiórki selektywnej w znacznej mierze odpowiada za możliwość dalszego przetwarzania odpadów. Brak wpływu Wprowadzających na m.in. zbiórkę selektywną będzie oczywistą barierą wzrostu tej efektywności.

Projekt ustawy w bardzo niewielkim stopniu odnosi się do instalacji sortowania przygotowujących odpady do recyklingu. Nie jest jasne czy pokrywanie kosztów bezpośrednich tych instalacji mieści się w formule „opłaty opakowaniowej” czy też może ten składnik kosztu netto (zgodnie z Art. 8a) został pominięty przez ustawodawcę. Jest

rzeczą oczywistą, iż nawet w przypadku prowadzenia bardzo efektywnej zbiórki selektywnej od strony jakościowej, bez przygotowania odpadów do recyklingu na sortowni, recykling nie nastąpi. Jest to szczególnie potrzebne w przypadku tworzyw sztucznych nie stanowiących jednolitego strumienia czy każdego innego strumienia wymagającego doczyszczenia i przygotowania odpadu zgodnie ze standardami recyklera.

Uważamy, iż w świetle zaprezentowanych powyżej uwag odnoszących się do ogólnych aspektów projektowanego systemu ROP dla Polski, nie jest możliwe zaproponowanie jednostkowych zmian lub modyfikacji do wskazanych niektórych rozwiązań. Uważamy więc, iż konieczna jest systemowa zmiana założeń dla proponowanego modelu ROP, skutkująca koniecznością przygotowania nowego projektu ustawy, z uwzględnieniem postulatów i uwag wszystkich uczestników systemu.

Z poważaniem

Jakub Tyczkowski

Prezes Zarządu